

‘Jij dacht aan mij’

Het is heel stil in de klas. Alle kinderen luisteren aandachtig. Meester de Vries kan ook altijd zo mooi vertellen. Vandaag luisteren de kinderen uit zijn klas extra goed want zij gaan aan de slag met het schoenendoosproject. ‘Sommigen kinderen in Oeganda’, vertelt meester ‘moeten soms wel 6 km lopen om water te halen. Naar school gaan, is er voor veel kinderen niet bij’. ‘Poeh’, zegt Joris ‘dat zou ik ook wel willen. Altijd lekker vakantie’. ‘Nou Joris’, zegt meester ‘dat lijkt voor even natuurlijk wel heel erg leuk, maar geloof maar dat deze kinderen heel graag naar school zouden willen. Maar vaak hebben zij daar niet eens de spullen voor. Geen pen of potlood, geen schriften. Er zijn trouwens veel arme kinderen. Ook speelgoed kennen ze vaak niet. Ja, voetballen dat doe je met een zelfgemaakte bal van bananenbladeren, maar een echte bal?’.

Omdat het bijna tijd is, wil meester afsluiten met een kort filmpje. De kinderen kijken hun ogen uit als ze zien hoe blij de kinderen zijn als ze een mooi versierde schoenendoos met allemaal mooie spullen krijgen. Ze luisteren naar het liedje bij de beelden: ‘Jij dacht aan mij’ wordt er gezongen. De kinderen weten wel dat het goed is om voor een ander klaar te staan en eens stil te staan bij kinderen, die leven in arme landen. ‘Dus denk eraan’, zegt meester, ‘allemaal een schoenendoos meenemen en cadeautjes om erin te doen’. Sommige kinderen horen het al niet meer. Zij zijn de klas al uit. Het is woensdag dus lekker vrij vanmiddag. Joris, Peter en Niels gaan nog even voetballen op het plein. Dat doen ze elke woensdagmiddag. Frank staat aan de kant toe te kijken. ‘Mag ik ook meedoen?’, roept hij. De jongens doen net of ze hem niet horen. Frank roept nog eens: ‘Mag ik ook meedoen?’ ‘Met die stomme schoenen van jou kun je toch niet voetballen’, roept Joris hem toe. Frank weet wel dat hij niet zulke stoere gympen heeft als de andere jongens uit zijn klas. Maar is dat nou een reden om niet mee te mogen doen?

‘Laat ook maar’, zegt Frank en maakt een wegwerpgebaar. ‘Oei, is het al zo laat’, roept Joris ineens? ‘Ik moet snel naar huis’. Snel pakt Joris zijn crossfiets en gaat er als een speer vandoor. Snel fietsen, denkt hij anders kom ik te laat voor mijn gitaarles. Zo snel als hij kan fietst hij over het crossterrein. Heuveltje op. Heuveltje af. Joris gaat wel heel erg hard. Te hard. Bij een scherpe bocht kan hij het stuur niet houden. Hij valt en zijn fiets schiet rechtdoor de sloot in. Behalve wat schrammen en een dikke enkel loopt het voor Joris aardig goed af. Joris is al een tijdje bezig, maar met de pijn aan z’n enkel lukt het niet om de fiets uit de sloot te halen. Dikke tranen lopen over zijn wangen. Nu is hij ook nog te laat voor de gitaarles. Dan hoort hij zijn beste vrienden Peter en Niels, aankomen. ‘Help even een handje’, roept Joris. Maar Peter en Niels lijken hem niet te horen. Opnieuw roept Joris. ‘Help even een handje’. ‘Geen tijd roept Peter, Niels en ik gaan TV kijken en dat begint al over vijf minuten. Tot morgen’. Opnieuw biggelen de tranen over Joris’ wangen. Niels en Peter zijn toch mijn beste vrienden, denkt hij? Dan ziet hij Frank aankomen. Oei, denkt Joris, wat nu? Zal hij mij uitlezen? Of de fiets nog een zetje geven, zodat hij helemaal onder water komt? Snel veegt hij zijn tranen af. Frank hoeft toch zeker niet te zien dat hij heeft gehuild? Frank loopt rechtstreeks op de fiets van Joris af. Nou zul je het hebben denkt Joris. Maar tot zijn grote verbazing ziet Joris dat Frank de sloot instapt en tot zijn knieën in het water komt staan. Hij tilt de fiets op en legt hem op de kant. ‘Zo’, zegt Frank, ‘die hebben wij mooi van de verdrinkingsdood gered. Neem je hem zelf mee naar huis?’ ‘Ik denk dat ik niet kan fietsen met mijn enkel’, zegt Joris. ‘Oké’, zegt Frank ‘klim maar bij mij achterop, dan breng ik je naar huis. Jouw fiets breng ik later wel’. Verschrikt kijkt de moeder van Joris als die twee in de huiskamer staan. Het water lekt nog uit de broekspijpen van Frank. De moeder van Joris wil er wat van zeggen, maar ziet dan dat Joris onder de schrammen zit. ‘Wat is er toch gebeurt?’ en Joris vertelt het hele verhaal. Dat het laat was. Over het harde fietsen. Over zijn buiteling en dat z’n beste vrienden Niels en Peter hem niet wilden helpen. Nadat de jongens wat lekkers te drinken hebben gehad, gaat Frank er weer vandoor. ‘De fiets breng ik zo’, roept Frank nog als hij de deur uitstapt. ‘Wat een aardige jongen is die Frank’, zegt moeder, ‘dat hij je helemaal heeft thuisgebracht’. ‘Jazeker’, zegt Joris terwijl hij voelt dat z’n gezicht helemaal rood wordt. Omdat Joris niet kan fietsen, brengt moeder hem de volgende dag naar school.

Moeder legt meester de Vries uit wat er allemaal is gebeurd. Meester, die wel wist dat Frank en Joris nou niet de beste vrienden waren, vindt het wel een heel bijzonder verhaal. Die morgen vertelt hij het verhaal van de barmhartige Samaritaan.

Lees het verhaal van de barmhartige Samaritaan uit de (kinder)bijbel. Lucas 10: 25-37

Niels en Peter zitten met een rood hoofd in de bank. Zij weten het: Dit verhaal ging over hen. Meester die het in de gaten had, begreep dat het verhaal duidelijk was geweest. ‘Een mooi verhaal’, zegt meester. ‘Zeker als je bedenkt, dat je hulp krijgt van kinderen waar je het niet van verwacht’. Hij kijkt naar Joris, Peter en Niels. Ze knikken zachtjes. ‘Zo gaat het ook met de

schoenendoos. Het kind dat jullie doos ontvangt, denkt vast niet zoveel mooie spullen te krijgen. Met veel enthousiasme worden de schoenendozen versierd. Meester kijkt toe welke spullen er allemaal in de dozen gaan. Een mooie zachte knuffel. Allerlei toiletpulletjes. Speelgoed. Pennen en schriften. Bij sommige dozen past het deksel er bijna niet meer op. Aan het einde van de dag worden alle dozen voor in de klas opgestapeld. Het ziet er allemaal heel kleurig uit. Voordat de school uitgaat, bidt de meester: 'Lieve Here Jezus. Vandaag hebben wij geleerd wie onze naaste is. Het zijn niet alleen de kinderen in onze klas of school, maar ook de kinderen die heel ver weg wonen. Wilt u ervoor zorgen dat de schoenendozen bij de kinderen aankomen. Dat zij heel blij worden van alle spullen in de doos? Wij willen u vragen of u ook bij hen wil zijn en laten zien dat U ook van hen houdt? Amen'.

Bij het uitgaan, roept Joris naar Frank, 'Als mijn enkel weer beter is, gaan wij voetballen, goed?' 'Is goed', zegt Frank en gaat snel naar huis, want vanmiddag gaat hij met zijn moeder nieuwe schoenen kopen.

Kringgesprek bij het verhaal

- Altijd vakantie! Hoe zou dat zijn?
- Heb je wel eens gevoetbald met een zelfgemaakte bal?
- Ben jij wel eens in de steek gelaten door vrienden? Hoe voelt dat?
- Zou jij Joris helpen net als Frank, als je niet eens mee mag doen met voetballen?
- Peter en Niels schamen zich als ze het verhaal van de barmhartige Samaritaan horen? Schaam jij je ook wel eens?
- Waarom vertelt de Here Jezus zulke verhalen?

*** Kleurplaat**

Een mooie plaat, voor verschillende leeftijden, met kinderen die een doos hebben ontvangen. Je vindt hem bij download op de website.

Werkvormen

Naar aanleiding van het verhaal:

- De kinderen kunnen de kleurplaat kleuren. Een mooie plaat vind je op de website.
- Laat de kinderen improviseren of pantomimen aangaande het thema 'Jij dacht aan mij' of een moderne versie van 'de barmhartige Samaritaan'.
- Tekenen/schilderen over het verhaal of een van de thema's.

Naast het versieren van de doos:

- Laat net als de kinderen, zonder gereedschap, plakband, lijm, e.d., speelgoed maken van afval zoals de kinderen in arme landen het doen.
- Neem een lege versierde schoenendoos en zet deze in het midden van de groep kinderen. Om de beurt moeten de kinderen iets "denkbeeldigs" uit de doos halen om vervolgens uit te beelden wat ze hebben gepakt. De anderen moeten raden wat er uitgebeeld wordt. Bespreek bij het uitbeelden, wat een jongen of meisje in een arm land kan doen met de cadeaus? Met een pen en een schrift kan hij/zij bijvoorbeeld naar school, enz.